

Goed Nieuwsbrief

Nr. 69

september 2018

De Goed Nieuwsbrief is een uitgave van Roelof Tichelaar en heeft als doelstelling:

- de verspreiding van christelijke spiritualiteit
- het informeren over geestelijke hulpverlening en weerbaarheid
- het aankondigen van nieuwe ontwikkelingen, lezingen en boeken

Voor meer informatie op internet: www.roeloftichelaar.nl en www.weerbaarheidstrainer.nl

Heeft u deze Goed Nieuwsbrief van iemand anders doorgestuurd gekregen en wilt u deze in de toekomst ook zelf ontvangen, of stelt u de ontvangst niet op prijs, stuurt u dan een e-mail naar: info@roeloftichelaar.nl.

U kunt ook schrijven naar: Roelof Tichelaar, Schutstraat 112, 7901 EH Hoogeveen.

Het overnemen van de inhoud mag, maar dan graag met bronvermelding.

Kent u mensen die mogelijk geïnteresseerd zijn in deze Goed Nieuwsbrief, stuurt u hem gerust door!

De Goed Nieuwsbrief is en blijft natuurlijk gratis. Een **vrijwillige donatie** is echter van harte welkom.

Dat kan op bankrekeningnummer (IBAN:) **NL28INGB0749790989** (BIC: INGBNL2A) t.n.v. R. Tichelaar te Hoogeveen, onder vermelding van 'gift'.

Inhoud:

Beste mensen	2
Terug naar de hemel	3
Aankondiging lezing	5
Boekbespreking	5
Inspiratie	6
Gebed	6

Beste mensen

Om te beginnen wil ik degenen die een vrijwillige donatie hebben gedaan voor de Goed Nieuwsbrief hier hartelijk voor bedanken. Helaas lukt het me niet iedere keer u hier persoonlijk voor te bedanken, omdat ik naar aanleiding van het bankafschrift niet altijd de link met het juiste e-mailadres kan leggen. Dus bij deze: hartelijk dank daarvoor!

Naar aanleiding van de nieuwe wetgeving op privacygebied is er massaal gereageerd op mijn oproep in de vorige editie. Een mooie bijkomstigheid voor mij was dat ik me weer eens heel bewust werd van het feit dat de Goed Nieuwsbrief door velen met dankbaarheid wordt ontvangen. Ik ben me daar tijdens het schrijven namelijk lang niet altijd zo bewust van, maar aan veel reacties van lezers kon ik merken dat de nieuwsbrief erg op prijs wordt gesteld. Dus ook mijn dank voor al die positieve reacties; die hebben mij echt goed gedaan. Mocht u nog niet gereageerd hebben op de oproep in het vorige nummer, zou u dat dan alsnog even willen doen?

In dit nummer een artikel over een bijzondere bijna doodervaring van mijn tante Mannie, die deze zomer is overleden.

Ook is er aandacht voor de lezing over de spirituele bron van geluk, die ik op 26 september in Kraggenburg hoop te geven. Mocht u belangstelling hebben, wilt u zich dan even opgeven?

Dan weten we op tijd dat de lezing door kan gaan of niet. En mocht die niet doorgaan, dan wordt u daar persoonlijk van op de hoogte gebracht. Ik hoop u daar te mogen ontmoeten.

Verder natuurlijk ook deze keer weer een geïnspireerde boodschap en een gebed.

Ik wens u – zoals altijd – veel leesplezier en inspiratie toe.

Roelof Tichelaar

Terug naar de hemel

Het leven van mijn tante Mannie ging niet bepaald over rozen. Ze was de zus van mijn moeder, groeide op in een streng christelijk gezin en was vaak overspannen en ‘zenuwpatiënt’, zoals dat in die tijd werd genoemd. Zware medicijnen en elektroshocks: maar weinig is haar op dit gebied bespaard gebleven.

Tante Mannie kon op aarde maar moeilijk haar draai vinden. Eigenlijk was ze te gevoelig en te lief voor deze wereld.

Het was – toen ik nog een klein jochie was – mijn lievelingstante. Ik weet nog dat ik een rijksdaalder had (voor de jongeren onder ons: dat was tweeënhalve gulden en dus iets meer dan een euro) die ik aan haar wilde geven. ‘Nee, dat hoeft niet jongen, hou die maar lekker zelf’, was haar reactie.

Ik had een zwak voor haar, misschien ook omdat ik wist dat ze het zo moeilijk had. Ik heb haar in die tijd een paar keer overstuur zien huilen, wat een diepe indruk op mij maakte.

Ik was het niet gewend om mensen te zien huilen.

Ik werd in die tijd ‘Roeltje’ genoemd en dat heeft ze tot het laatst toe volgehouden en eerlijk gezegd genoot ik daarvan.

Tante Mannie was getrouwd met mijn oom Jan en samen hadden ze vier kinderen.

Op een dag in januari 1968 sloeg het noodlot toe en verongelukte haar broer Henk, mijn oom dus. Tijdens het uitladen van grote stalen pijpen, kreeg hij die op zijn hoofd en was op slag dood.

Niet alleen voor haar, maar ook voor haar zussen, broer en ouders was dit een enorme klap. Oom Henk was er opeens niet meer; van het ene op het andere moment weggerukt uit dit leven. Oom Henk was ook een zachtaardige, vriendelijke man, zo is me meer dan eens door mijn moeder en ook door tante Mannie verteld. Ik kan me alleen heel vaag iets van hem herinneren.

Voor tante Mannie was dit niet te verwerken. Maar het was niet alleen de dood van haar broer die haar en het hele gezin zoveel leed bezorgde. Het was ook de geloofsovertuiging die hen met de paplepel was ingegoten, namelijk dat als je niet naar de kerk ging en kwam te overlijden, je ‘voor eeuwig verloren’ zou zijn. Anders gezegd: dan ging je naar de hel en kwam je er nooit meer uit. Een onverteerbare en gruwelijke gedachte. En Henk ging dus niet naar de kerk.

Een kind of broer verliezen is niet te bevatten, maar ook nog geloven dat die eeuwig door God gestraft zal worden, is ondraaglijk. Ook voor tante Mannie. Ze stortte geestelijk dan ook helemaal in en de artsen zagen geen andere oplossing dan haar een zware slaapkuur te geven, zodat haar lichaam in ieder geval even tot rust kon komen. Zouden ze dit niet doen, dan vreesden de doktoren voor haar leven.

Tijdens die slaapkuur gebeurde er echter iets bijzonders. Tante Mannie ging uit haar lichaam en kwam in een prachtige lichtwereld terecht. De stem die vanuit het licht tot haar sprak, begeleidde haar. En opeens was daar ook haar broer Henk. Alleen een riviertje scheidde hen van elkaar. Ze mocht haar broer Henk even zien: stralend in het licht en heel erg gelukkig. Geen hel, maar een hemel voor haar broer dus.

De stem die vanuit het licht sprak, zei haar dat ze hier nu nog niet mocht blijven, maar dat ze terug zou moeten naar de aarde om voor haar gezin te zorgen en dat ze hier later – als ze zou komen te overlijden – weer terug zou komen en voorgoed mocht blijven.

En zo is het gegaan: tante Mannie ging terug naar haar lichaam en de aarde. Ze zorgde voor haar kinderen, was een bezorgde moeder, en had kracht geput uit haar bijzondere ervaring, hoewel ze daar maar met weinig mensen over kon praten in die tijd. Voor mijn grootouders moet het een troost geweest zijn, maar misschien was er bij hen toch nog die knagende twijfel

of de ervaring van hun dochter ook echt werkelijkheid was of dat de kerkelijke leer misschien toch de juiste was.

De ouderlingen van de kerk waren er duidelijk over: ze was op dat moment ‘gek’ en daarom moest hier niet al teveel waarde aan worden gehecht. Een reactie die ik arrogant en misdadig zou willen noemen.

Toen ik een stuk ouder was, heb ik tante Mannie naar haar ervaring gevraagd. Ze vertelde haar verhaal vol ontroering en voegde eraan toe: ‘Niemand pakt mij deze ervaring nog af!’ Natuurlijk nam ik haar ervaring heel serieus en lag die in het verlengde van mijn eigen geloofsbeleving, wat haar zichtbaar goed deed.

Haar verhaal doordrong mij er ook van dat er velen moeten zijn die lijden onder valse godsbeelden en geloofsinzichten. Soms kan God dan even een tipje van de sluier voor iemand oplichten om haar of hem duidelijk te maken dat Hij liefde is en dat we niet bang hoeven te zijn voor de dood. Het verhaal van tante Mannie staat niet op zichzelf. Velen hebben tijdens een bijna doodervaring Gods liefde sterk ervaren. Haar verhaal moet doorverteld worden en daarom wil ik het blijven delen. Haar ervaring is een echte lichtervaring die ook hoop en vertrouwen kan bieden voor mensen die aan Gods liefde twijfelen of daar zelfs niet mee bekend zijn.

Ik hoef tante Mannie geen goede reis toe te wensen, want ik weet waar ze nu is. Drie weken voor haar dood zag ik haar in een droom in een bed liggen. Het bed stond in een lift en ik moest op het knopje van de derde etage drukken: het was de hoogste etage die er was. Toen ik op de knop drukte, eindigde de droom en nu weet ik dat ze in de hoogste hemel is, waar geen pijn, angst, verdriet en vertwijfeling bestaan. En ik weet ook dat ze voor geen goud meer terug zou willen naar die donkere, kille aarde, ook al zag ze er tegenop om haar dierbaren hier te moeten achterlaten.

Tante Mannie, tot ziens en bedankt voor het delen van jouw ervaring. Ik zal het nooit vergeten.

Aankondiging lezing

Woensdag 26 september 2018: De spirituele bron van geluk

Holistisch Centrum De Bron

Adres: Zwartemeerweg 23, 8371 PA Kraggenburg

Aanvang: 20 uur, welkom vanaf 19.30 uur

Kosten: € 15,00 inclusief koffie / thee

Opgave en info: info@debron.nu of Johan Woolderink: tel. 06 36320803

Ieder mens wil graag gelukkig zijn, maar wat is dat eigenlijk? En waar kunnen we dat geluk vinden? Hoe kunnen we zin en betekenis geven aan het leven van elke dag als er zoveel zekerheden wegvallen en er tegelijkertijd zoveel te kiezen is? Aards geluk kent vele gezichten, maar is altijd tijdelijk omdat de uiterlijke vorm van aards geluk voortdurend aan verandering onderhevig is. Het najagen van geluk blijkt vaak een oneindige zoektocht. Het geestelijk geluk is dichterbij, veel dichterbij dan we vermoeden. Dit geluk moeten we wel beschermen: door bewust met onze gedachten om te gaan en door onze grenzen op de juiste manier te stellen. Het stellen van grenzen is een spirituele opdracht die we serieus moeten nemen. Welke spirituele bron staat ons ter beschikking om daarin de juiste kracht, de innerlijke rust, maar ook het geluk te vinden?

Boekbespreking

Wat gebeurt er als je doodgaat en waar gaat je geest naartoe?

De inzichten in dit boek komen voort uit een reeks van geïnspireerde boodschappen vanuit Gods engelenwereld en bieden ons troost, inzicht, hoop, kracht, vertrouwen en een aanmoediging tot overgave. Centraal daarin staat onze goddelijke waarde die God in ons ziet en van waaruit we naar de dood mogen kijken.

De dood wordt verschillend belicht. Niet alleen het aardse sterven komt aan de orde, maar ook de betekenis van de geestelijke dood in relatie tot het goddelijk verlossingsplan. De dood luidt telkens een afscheid van het oude in om het nieuwe te verwelkomen. Dat is een innerlijk proces, waarvan de aardse dood in feite een afspiegeling is.

In die zin wil de dood een aanmoediging zijn in het nu te leven en in verbinding te blijven met de hoogste bron in ons: de heilige Geest, het Christusbewustzijn of hoe we deze innerlijke goddelijke bron ook willen noemen.

Boekgegevens:

128 pagina's, paperback - ISBN: 978-90-822639-2-3 - Prijs: € 12,- plus verzendkosten

Dit boek is rechtstreeks bij mij te bestellen.

Per e-mail: info@roeloftichelaar.nl

Telefonisch: (0528) 320701

Per brief: Schutstraat 112, 7901 EH Hoogeveen

Inspiratie

‘Het stoffelijk omhulsel is als een oude jas die wordt uitgetrokken, waar de geest zich ook niet meer om zou moeten bekommeren.

De werkelijke waarde van de mens ligt in de geest, niet in het stoffelijk lichaam. Helaas hechten mensen hun waarde aan de verkeerde dingen. Het lichaam is slechts een tijdelijke uiterlijke vorm waarin de geest zich moet voortbewegen op aarde. Daarna is het voor de geest van geen waarde meer. Wat overblijft: daar gaat het om.

God houdt de geestelijke waarde van de mens altijd voor ogen. Daarom botst dit soms met de beleving van de mens. Doordat de mens de waarde van de geest verwaarloost – of zich daar geheel niet bewust van is – gaat hij zich hechten aan het tijdelijke.

Jezus wees hierop toen Hij zei dat de mens schatten in de hemel moet verzamelen en niet op aarde, waar mot en roest ze verteren.

Het tijdelijke is aan tijd gebonden en vergaat uiteindelijk, doordat het andere vormen aanneemt. Want het lichaam dat vergaat in de aarde neemt slechts een andere vorm aan, zoals voedsel dat het aardse lichaam gevoed heeft, ook in vorm veranderd is en daardoor één wordt met het lichaam.’

(Uit: Roelof Tichelaar, ‘Wat engelen vertellen over het leven na de dood’)

Gebed

*Lieve God,
Uw liefde draagt ons over de grens van het graf heen,
naar de hemel waar U bent
en waar wij de geliefden die ons zijn voorgegaan,
weer zullen ontmoeten.
Voor deze liefde en dit vooruitzicht dank ik U.
Want ons ware thuis is niet op aarde,
maar in de sferen van het licht,
waar we volmaakt gelukkig zullen zijn.
Dan zullen wij onszelf kennen zoals U ons kent.
Dan zijn we thuis, eindelijk thuis.
Amen.*